

Sygn. akt IV CZ 107/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Monika Koba

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko "S." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością , P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością , poprzednio Przedsiębiorstwu [...] i Uniwersytetowi [...] o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 31 marca 2016 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 kwietnia 2015 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił na podstawie art. 328 § 1 k.p.c. wniosek powoda z dnia 16 marca 2015 r. o doręczenie uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 28 października 2014 r. jako złożony z przekroczeniem terminu tygodniowego od daty ogłoszenia wyroku.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, ewentualnie o jego zmianę i doręczenie powodowi odpisu uzasadnienia wyroku z dnia 28 października 2014 r. Zarzucił naruszenie art. 357 § 2 w zw. z 394¹ § 2 k.p.c., art. 329 § 1 k.p.c., art. 233 § 1 w zw. z 65 k.p.c., art. 328 § 1 zd. 2 w zw. z 387 § 3 i 391 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w zw. z 361 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w zażaleniu zmierzają do zakwestionowania zakwalifikowania pisma powoda z dnia 16 marca 2015 r. jako wniosku o doręczenie uzasadnienia, bo według jego twierdzeń stanowiło jedynie sprostowanie omyłki pisarskiej w piśmie z dnia 28 października 2014 r. złożonym po ogłoszeniu wyroku, w którym powód wniósł zarówno o doręczenie odpisu wyroku i nadanie wyrokowi klauzuli wykonalności, jak i o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem omyłkowo formułując wniosek „o sporządzenie i doręczenie wyroku z pominięciem słowa uzasadnienia”.

Zgodnie z art. 328 § 1 k.p.c. w zw. z 391 § 1 i 387 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji w sprawach, w których zmieniono zaskarżony wyrok, sporządza uzasadnienie na żądanie strony, zgłoszone w terminie tygodniowym od ogłoszenia sentencji wyroku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w razie złożenia wniosku o doręczenie odpisu wyroku przez profesjonalnych pełnomocników wykładnia językowa tego oświadczenia przesądza o treści czynności i uzasadnia zakwalifikowanie wniosku jako żądania wydania odpisu orzeczenia w trybie art. 9 § 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 r., V CZ 76/13, nie publ. i orzeczenia w nim powołane). Takich surowszych mierników staranności nie można jednak stosować do wykładni oświadczeń zawartych we wnioskach składanych osobiście przez stronę. Strona działająca osobiście może mieć

trudności z właściwym, prawniczym określeniem żądanych dokumentów i do sądu należy wyjaśnienie i usunięcie wątpliwości co do właściwej intencji i zamiaru strony.

W osobiście złożonym piśmie powód dopisał ręcznie do tekstu drukowanego, że wnosi o sporządzenie i doręczenie wyroku. Zważywszy, że w zdaniu pierwszym powód wnosił o sporządzenie odpisu wyroku, brak precyzji w sformułowaniu zdania drugiego budzi istotne wątpliwości co do rzeczywistej intencji i zamiaru powoda co do tej części wniosku, bo podzielenie stanowiska Sądu Apelacyjnego oznaczałoby ponowne żądanie doręczenia odpisu wyroku. W piśmie z dnia 16 października 2015 r. powód wyjaśnił omyłkę i jej przyczyny, co powinno być przyczyną wnikliwej analizy treści obu pism. Brak podstaw do przyjęcia, że rzeczywista intencja powoda była inna, niż wskazał to w piśmie wyjaśniającym niedokładność wniosku a istniejące wątpliwości należy uwzględnić dokonując korzystnej dla powoda wykładni jego oświadczenia.

Nie są natomiast zasadne zarzuty naruszenia art. 357 § 2 w zw. z 394¹ § 2 k.p.c. i art. 328 § 2 w zw. z 361 k.p.c., bo Sąd drugiej instancji wprawdzie pierwotnie doręczył pełnomocnikowi powoda odpis postanowienia z dnia 9 kwietnia 2015 r. bez uzasadnienia, ale po jego sporządzeniu odpis wraz z uzasadnieniem został ponownie skutecznie doręczony, zaś w treści uzasadnienia Sąd powołał art. 328 § 1 w zw. z 391 § 1 k.p.c. stanowiący podstawę odrzucenia wniosku.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁵ k.p.c.

kc

aj

